

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΝΤΕ ΠΟΝΤΡΥ

Η ΚΑΛΟΓΡΗ

ΑΤΑ τις 15 'Ιανουαρίου του 18... μιά μεγάλη γιορτή γίνονταν στὸ μοναστήρι τῆς «Βιζυτσαίων». Ἡ καρπάνες ἀντρουσαν χαρμόσινα καὶ τὸ κομψὸ ἐκκλησιάζι, πλημμυρισμένο ἀπὸ εὐωδίες λουλουδιῶν καὶ λιβανίου, ἦταν λαμπροστολισμένο.

Ἄναμεσα σὲ μερικὲς κυρίες καὶ κυρίως, τῆς ἀνώτερης ἀριστοκρατίας, ποὺ ἦταν συγκεντρωμένοι ἐκεῖ, ἔδινε ἐξωραϊστὴ ἐντύπωση μὲ τὴν ἑξαιρετικὴ γλωσσίδα του καὶ τὴ συγκίνηση ποὺ συνοπούσε τὰ χαρακτηριστικὰ του ἕνας νεαρὸς ἀξιοματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ὠραῖος καὶ συμπαθητικὸς ἄντρας.

Ἡ κόρη ποὺ τόσο εἶχε ἀγαπήσει καὶ τῆς εἶχε χαρίσει τὴν ἴδια του τὴν πνοὴ ἢ μνηστὴ του, ἡ δεσποινὴ Ἰουλιέττα ντ' Ἀρζύ, ἑσπρινὰ καὶ χωρὶς ἄπορίας ἀντιπροσώπων τῆς οὐ ἀποφάσισε νὰ γίνῃ καλὸγρη!... Ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ δουλοκτημένου πατέρα δὲν περιγράφεται. Μετὰ τὸ χαρὸ τῆς γυναικίᾳ, τοῦ, μὴ ἔχοντος παῖδα στὸν κόσμον τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' τὴν μοναχοκόρη του τὴν Ἰουλιέττα, τῆς ἔδωκε ὅλη του τὴν ἀγάπην καὶ ὅλη του τὴν στοργή. Προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν μετατρέψῃ, μὲ στάσεις ἀδύνατου. Σὸ τέλος, ὁ ἀπελευθερωμένος πατέρας ἀπέχρησε στὸ θέλημα τῆς μοναχοκόρης του.

Ἡ μυστικὴ τελετουργία εἶχε τελειώσει καὶ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή περιέμεναν νὰ σηκωθῇ τὸ μεγάλο παραπέτασμα ποὺ ἐκρυβε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κοιντοῦ, γυναικίον ἐκτακτικὰ στὶς πλάκες τῆς ἐκκλησίας, τὶς καλὸγρη. Σὲ μιὰ στιγμή τὸ παραπέτασμα σηκώθη καὶ τότε φάνηκε ἡ λευκὴ πομπὴ τῶν καλὸγρηδων, ποὺ προχωροῦσαν σὲ μιὰ γραμμὴ ἢ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ γονάτιζαν μπρὸς στὴ μητέρα ἡγουμένη.

Ἡ ἡγουμένη, ἡ κυρία Φραγκίσκη ντὲ Σάλ, λαμπροστόλιστη στὸ θρόνον τῆς μὲ τὸ μεγάλο ἀσημένιο στεφάνο στὸ στήθος τῆς, μὲ τὰ μαύρα λαμπρὰ μαύρα της, ὅπου διαβάσθη τὴν ὑπερφάνερα τῆς καταγωγῆς τῆς καὶ τὴν καλοσύνη τῆς καρδιάς τῆς, ἕμοιαζε, ὅπως στέκονταν ἐκεῖ ἀκίνητη, σὰν ἐναόρασις τῆς Παναγίας.

Μ' ἕνα σύνθημα ποὺ ἔδωκε ἡ ἁγία ἡγουμένη, ἡ γυναικίονες ἔμπροσ τῆς καλὸγρη, σηκώθηκαν ἑσπρινὰ καὶ μιὰ οὐράνια μελωδία βγήκε ἀπ' τὰ χεῖλη τους καὶ ὕψωθη, θαρρ-ῆς, ὡς τὰ οὐράνια. Τότε πρόβαλε ἀπὸ μιὰ πόρτα, μεγαλοπρεπῆς, ἐπιβλητικῆς, χρυσοστάλιστος ὁ ἐπίσκοπος. Πίσω του ἀκολουθοῦσαν οἱ παπάδες καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ κόρου. Ὁ ἐπίσκοπος προχώρησε ναμαρωτὸς καὶ κίθησε σ' ἕναν ἄλλο θρόνον, λαμπροστόλιστο καὶ βελουδοστρωμένο, ἐνῶ τὸ κόρο τῶν παιδιῶν ἄρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ «Ἅγιος ὁ Θεός». Σαφινὰ ἕνα μουνομόρισμα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀριστοκρατῶν ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν τελετὴ: Μιά ἄλλη πόρτα ἀνοίξε καὶ πρόβαλε ἀνάμεσα σὲ δύο καλὸγρη τῆς νεομύτη, στολισμένη μὲ τὴν ἐκθαμβωτικὴν στολὴ τῆς μνηστὴς τοῦ Θεοῦ Μνηστῆρος.

Ἡ δεσποινὴ ντ' Ἀρζύ ὠραιωτάτη, αἰθερία, φοροῦσε κατάλευκο φόρεμα οὐκασμένο ἀπὸ πλουσιώτατες δαντέλλες χιονάτες. Μερικὰ ἄνθη πορτοκαλλίᾳ καρφωμένα στὸ στήθος τῆς, συμπλήρωναν τὴν νυφικτικὴ καὶ παρθενικὴ τουαλέττα τῆς. Τὰ μάτια δῶλον, γεμάτα θαυμασμό, καρφώθηκαν ἀπάνου τῆς.

Ἐκείνη ποὺ τὴν εἶχαν γνωρίσει καλά μιλοῦσαν στοὺς ἄλλους γιὰ τὴν καλοσύνη τῆς ψυχῆς τῆς. Ἐσπρινὰ ἡ γλωσσίδες ἔπαυαν. Μιά βιβλὶα κατανυκτικὴ οἰσιτὴ ἀκολούθησε καὶ μιὰ δυνατὴ συγκίνηση ἑσπρινε δῶλον τὸ στήθη.

Ὁ ἐπίσκοπος σηκώθηκε ἀπὸ τὸ λαμπροστόλιστο θρόνον τοῦ ἀργὰ - ἀργὰ καὶ μὲ μεγαλοπρεπῆς προχώρησε πρὸς τὴν Ἁγία Πύλη, ὅπου στάθηκε. Ἡ δὴ καλὸγρη ποὺ συνόδωναν τὴν δεσποινίδα ντ' Ἀρζύ, τὴν ὠδήγησαν ἔμπροσ τῆς. Ἐκείνη κατὰχλωμ ἀπὸ συγκίνηση γονάτισε. Τότε ἀκούστηκε σαφινὰ ἡ φωνὴ τοῦ ἐπισκόπου, ὁ ὁ ποὺς σὺμφωνο μὲ τοὺς καθιερωμένους τύπους τῆς ὁπίσης:

- Μαρία - Ἰουλιέττα ντ' Ἀρζύ, τί ἡλικία ἔχετε;
- Εἰ κοσμοεὶς χρόνον, σεβασμιώτατε, ἀπάντησε ἡ κόρη.
- Μὲ τί θέλημα τῶν γονεῶν σε ἔφρασε ν', ἀπερωθῆτε στὴ μοναστικὴ ζωὴ; ἐναρωτήθηκε ὁ ἐπίσκοπος.

- Μητέρα δὲν ἔχω, σεβασμιώτατε. Δίχως ἀμφιβολία νοιώθω τὴν καρδιά μου γὰ μιστὸν ποὺ ἄφησα μονάχου τὸ φραχὸ μου πατέρα, μὰ εἰμαι βέβαιη πὸς θὰ μοῦ τὸ συγχωρήσῃ, γιὰτὶ μὲ ἀγαπάει πολὺ.

- Συναισθῶναστε, ὡπότες πάλι ὁ ἐπίσκοπος, τὰ καθήκοντα σας, τὶς θυσίας καὶ τὶς σεπρώσεις ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ μοναστικὴ ζωὴ;

- Γνωρίζω πολὺ καλὰ, ἀπάντησε ἡ κόρη, τὶς ἱερὰς ἀποχρεώσεις ποὺ ἀναλαμβάνω καὶ θὰ εἰμαι ἐνδοχυσμένη καὶ ὑπερήφανη γιὰ κάθε θυσία ποὺ θὰ ἔποισῶ. Γνωρίζω ἀκόμη καὶ τοὺς ὅρκους ποὺ μὲ δένουν γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ μὲ τοὺς ἱερούς κανόνες τοῦ μοναστηριοῦ.

- Καὶ ὅμως, κόρη μου, εἶπε ὁ ἐπίσκοπος, ὠφελεῖτε νὰ θεωρήτε τὸν ἐαυτὸ σας πῶς εὐτυχὴ κοντὰ στὸν πατέρα.

ρα σας ποὺ σὰς ἀγαποῦσε καὶ γιὰ τὸν ὅποιο εἶσθε ἢ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ του.

Ἡ συγκίνηση τῆς δεσποινίδος ντ' Ἀρζύ, ὅταν ἀκουσε τὰ τελευταία λόγια τοῦ ἐπισκόπου, δὲν περιγράφεται. Χλώμασε, τ' ὠραῖο κεντράλι τῆς μὲ τὸ χρυσοῦσανθὸ καταρράχη τῶν μαλλιῶν ἔγειρε ἀναλουθῶδι, χιτυνημένο ἀπὸ δυνατὴ μπόρρα καὶ παρὰ λίγο θὰ σωριαζόταν μπρὸς στὰ πόδια τοῦ ἐπισκόπου, ἂν δὲν πρόφταναν ἡ δὴ καλὸγρη ποὺ τὴ συνόδωναν νὰ τὴν συγκρατήσουν.

Ὁ ἐπίσκοπος βλέτοντας ὅτι δὲ μπορούσε νὰ συνεχιστὴ περισσότερο αὐτὸ τὸ μαρτύριό τῆς: τυπικῆς ἐξέτασεως, στομάττης καὶ ἔδωκε ἐντολὴ νὰ ἐξοκολούθησῃ ἡ τελετὴ.

Ἡ νεομύτη, πῶ γαλήνια τῶρος, προχώρησε κα' ἀκουμπώντας τὸ χεῖρ τῆς στὸ εὐαγγέλιο, ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ μὲ δυνατὴ φωνὴ τὸν ὄρκο ποὺ τὴν ἔδανε γὰ πάντα μὲ τὸν κανονισμὸ τοῦ μοναστηριοῦ.

Σαφινὰ ὁ νέος ἀξιοματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ, γιὰ τὸν ὅποιο μιλήσαμε στὴν ἀρχὴ, ἀκούοντας τὸν ὄρκου τῆς Ἰουλιέττας, χλώμασε-χλώμασε καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ σωριάστηκε βάρους κάτω στὶς πλάκες τῆς ἐκκλησίας! Δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ σὲ τόσα ἠθικά καὶ φωνικά μαρτύρια ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς τελετῆς.

Ὁ Ροβέρτος ντ' Ἀρμόν, βλέτοντας γιὰ πάντα χαμένη γι' αὐτὸν ἐκείνη ποὺ εἶχε ποθήσει νὰ κίηνη γυναῖκα του, συντρόφισσά του, νοιώθοντας ὅτι ἡ ζωὴ του τσακίζονταν περὶ, παραγμένος ἀκόμα ποὺ ἡ μνηστὴ του ἐξενοῦσε τῆς ὄρκους τῆς καὶ ἐβρινε τὴν τὴν καρδίαν τῆς τῶσ ἀστοργα κάθε ἀνάμνηση, νόμιε πὸς ἔνα χροῖο μαχαῖρι τοῦ ἔσπασε τὴν καρδιά.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ κόσμος τρέμαξε. Ὅλοι ροτιοῦνταν πὸς ἔγινε τὸ διατύχιο αὐτό. Ὅσοι στέκονταν γύρω ἀπὸ τὸ νεαρὸ ἀξιοματικὸ, τὸν ἀγνοῦσαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἐναφερόνουν στὶς αἰσθήσεις του. Σὲ λίγο ἦθε κάπως στὸν ἐαυτὸ του, ἀκούτησε σ' ἕνα στασιὰ καὶ παρακολούθησε, χαμένος περὶ, τὴν τελετὴ ποὺ τόσο τὸν σπάρει τὴν καρδιά.

Ἡ Ἰουλιέττα ἀπορροφωμένη στὴν ὁπίσθησὴ τῆς, ἄνεως πὸς δὲν πρόσθε τὸ ἀτύχημα τοῦ Ροβέρτου. Ἐνας προσεκτικὸς παρατηρητὴς ὅμως θύβλεπε τὴ θανατηφὴ γλωσσίδα, ποὺ ὅλο κα' ἀπλώθηκε σὸν πρόσωπο τῆς, τὴν στιγμή ποὺ ἐκείνος σωριάστηκε κάτω στὶς πλάκες.

Ἡ τελετὴ πλησίαζε νὰ τελειώσῃ. Ἐμενε μονάχη ἡ τελευταία καθήκοντα. Ὅπως λένε στὴ μοναστικὴ γλῶσσα, δηλαδὴ ἡ ἀπογύμνασις τῆς νεομύτης ἀπὸ τὰ κοσμικὰ τῆς ὄρθη γιὰ νὰ φερῆσθὲ τὸ ῥάσο.

Τότε ἡ ἡγουμένη κατέβηκε ἀπὸ τὸ θρόνον τῆς καὶ βαστώντας στὰ χεῖρα τῆς ἕνα πανφῶ, πλησίασε τὴν Ἰουλιέττα. Στάθηκε πίσω τῆς κα' ἀκούτησε τὸ παρὶν στὶς πλάτες τῆς κόρης. Ἡ στιγμὴ ἦταν φοβερὴ. Ἐνα ψαλλῶδι ἄστραψε ἑσπρινὰ στὰ χεῖρα τῆς ἡγουμένης καὶ βυθίστηκε στὸ χρυσοῦσανθὸ καταρράχη τῶν μαλλιῶν τῆς νεομύτης. Ἐνα ἀπαίσιον κρῆκ' ἀκούστηκε, ἔπειτα ἄλλο καὶ ὁ ἀνεκρίματος πλοῦτος τοῦ κεφαλοῦ τῆς Ἰουλιέττας ἄρχισε νὰ πέφτῃ στὸ πανφῶ.

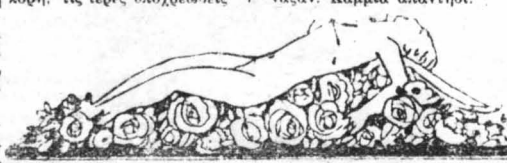
Πινυμένον στεναγμοὶ ἀκούονταν μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ ὅλον τὰ μάτια εἶχαν βουρκώσει. Οἱ ἱεροὶ ὄμοι ἐξανόρριξαν καὶ ἡ δὴ καλὸγρη ποὺ συνόδωναν τὴν νεομύτη, ἰπὴν ὠδήγησαν μέσα στὸ ἱερό, ἀπὸ ὅπου σὲ λίγο παρουσιάστηκε πάλι ντυμένη τὸ μαῖφρο μάλλιον ῥάσο καὶ τὸ μαντίλι τῆς καλὸγρη.

Ἐμενε ἀκόμα μιὰ διατύπωση: Νὰ μπετὴ ἡ νέα καὶ νὰ ἐπιπλοθῇ στὸν ἐκονικὸ τάφο ποὺ εἶχαν στήσει στὴ μέση τῆς ἐκκλησίας γιὰ νὰ δεῖξῃ μ' αὐτὸ ὅτι ἀπαρτῆται τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου κα' ὅτι ἔσταν γιὰ πάντα τοὺς δικούς τῆς.

Ἡ φωνὴ κ' ἐπέλλα, κατὰχλωμ, μὲ τὰ χεῖλη τῆς πανιασμένα καὶ τρικλίζοντας, προχώρησε καὶ στάθηκε στὸ χεῖλος τοῦ τάφου αὐτοῦ. Προτὸν νὰ μπετ, ἔστρεψε τὰ Ζακρυμμένα μάτια τῆς δόλογρα. Εἶθε τότε τὸν μνηστῆρα τῆς. Συντριμμένος, χαμένος, εἶχε συμμαζεύσει τὸν στασιὰ ὁ κολὸς τῆς, ποὺ τόσο ἀπλωσαν τὸν ἀπαρτῆσαν. Στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ διαστῆνοντας, ἄλλα ἄμειος πέρνοντας μιὰ ἑσπρινὰ ἀπόφασις μπετῆ σὸν ἐκονικὸ τάφο τῆς, ἐνῶ ἡ καλὸγρη ἄπλωσαν ἀπὸ πάνω τῆς ἕνα μαῖφρο πανί.

Μιὰ βαθεῖα οἰσιτὴ ἀπλώθηκε τότε γύρω, τόσο βαθεῖα καὶ ἀπολυτῆ, ποὺ θαροῦσε δὴ ἀκούγονταν οἱ χτύποι τῶν καρδιῶν τῶν παρτασμένων. Πέρασαν ἀρακτῆς στιγμῆς καὶ ἡ νεομύτη δὲν σηκώονταν. Ὁ κόσμος ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ. Τέλος ἡ καλὸγρη ἀνασφῆσαν τὸ μαῖφρο πανί μὲ τὸ ὅποιο εἶχαν σκεπάσει τὸν τάφο καὶ τὴ φώναξαν. Καρμὰ ἀπάντησι.

Τὰ πρόσωπα δῶλον πῆραν τὴν ἑσπρινὰ τοῦ τρόμου. Ἡ καλὸγρη τὴν ἐναφώνωσαν, μιὰ τίποτα. Τότε σκῆφοντας ἀπάνου ἀπὸ τὸν τάφο τὴν εἶδαν γυρισμένη μαρμώματα καὶ ἐπυλασμένη. Ἡ καλὸγρη ἀποτραβήθηκαν κατὰχλωμ καὶ μὲ μιὰ ἐντονη ἐκφρασὴ φρίκης στὰ πρόσωπά τους. Ἐνας γιατρός ἔτρεξε στὴ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΜΜ. ΡΕΠΟΥΛΗ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΑΛΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

Το καταπράσινο αποκρηιατικό διηγηματάκι έχει πολύ παρξένη ιστορία. Όταν στις αρχές του 1914 ο μακαρίτης Έμ. Ρέπουλης, ήταν Γενικός Διοικητής της Μακεδονίας στη Θεσσαλονίκη, ή έγκριτος έφημερος «Νέα Αθήναι» του κ. Ι. Κούκουρα, θέλοντας να γιορτάσει 'Αποκρηές, στην ελευθέρα πεδιά Θεσσαλονίκη, γιατί κατά τις προηγούμενες του 1913, ήταν ή συνκροτήση των Βουλών, απέστειν ή διά του αρχισυντάκτου της και γνωστού Μακεδονολογού κ. Ιωάν. Μπίτσιου, στον Έμ. Ρέπουλη, ζητώντας συνεργασία, για το πανηγυρικό 'Αποκρηιακό φύλλο, που ετοιμάει να εκδώσει. Ο Ρέπουλης διά λογογράφου 'Αθηναίου στατιστικού, ελθόντος να παραδώσει τον όπλιό του στη Θεσσαλονίκη, την εποχή εκείνη έστειλε ένα φακέλλο με συνεργασία στην 'Αθήναις. Ο στατιστικός ήμος από τη χαρά της άποστολής του, ληρώντας το φακέλλο στο γυμνά του και δέν τον παρέδωσε, κρατώντας αυτόν ως σουβενίρ. Όταν μετά καιών τον εβρε, ή 'Αποκρηές είχαν περάσει. Πού ήμερών ταξιοποιών τά φρόνιμ-μύθην πράγματα του, τον άνοιξε και βρήκε, μεταξύν άλλων και τό 'Αποκρηιακό αυτό διηγηματάκι, τό όποιο, ως ετικιοκρίματος μακρυν της Θεσσαλονίκης και της 'Νέας 'Αθήναις' κορφίσει στο 'Μπουκέτο».

Καθώς έβρισθα σήμερα τυχαίως τό χέρι μου στο ράφι μιάς παλής βουλακής, που ήταν θαμμένη μέσα σ' ένα τούχο της κατοικίας μου, έπισαον κάτι μαλακό τό δάχτυλό μου και άκουσα έναν άναστεναγμό κ' ύστερα ένα αγιαλό ψιθύρισμα, τό όποιο έβγαίνει ως φράσεις αποθυμωμένες από κεί μέσα... Τράβηξα άμέσως τό χέρι μου και είδα ότι είχα πιάσει μιά παλιά μεταξωτή μάσκα.

Η παλιά μάσκα με κύτταζε με τό ήλιθο βλέμμα της, σάν κάτι να ήθελε να μου πη. Κ' έγω ξεπαλώθηκα στον καναπέ για ν' άκούσω ή συχτό, τό λείψανο αυτό μιάς παρασμένης αποκρηάς, να μιλήν...

Η μάσκα άρχισε τότε να μου λέη την ιστορία της, με μιά αγνή φωνή, σ' ένα τόνο θλιβερό, όπως μιλούν πάντοτε όλα τά παλιά πράγματα, μέσα στη θολή φως τό χειμερινό δειλινό, τό όποιο φεγγουβόλους ξεψυχησιμένα πάνω στα βυσσινιά παραπετάσματα των παραθύρων :

— «Όποιος ήπιτοε κι' άν είσαι, κύριε, μου πε ή μάσκα, κι' άν είσαι σύ πού ήρθες ήφίετος να στεγάσης την ύπαρξή σου μέσα σ' αυτό τό σπίτι, τό όποιο με έγκατέλειψεν άσπλαχνα ή άχαριστία μιάς γεροντοκόρης, σέ παρακαλώ, πλίν με πετάξης κάτω άπ' τό παράθυρο, να με άκούσης με προσοχή...

— Μήν άνησυχή, της είπα, δέν θα σέ πετάξω... Λέγε...

— Άφήστε αυτές τις τετριμμένες φιλοφρονήσεις, που έχετε σεις οι άνδρες για κάθε θηλυκό πλάσμα. Είναι περτιές. Την ιύή μου την γνωρίζω. Δέχτηκα άπάνω μου μιά φορά την άναπνοή ενός αγνώστου... Πούος έξερει άν ή άναπνοή αυτή δέν άνέβαινε από έναν πνεύματα κατερευμένο από τό φρικτά σπύλια της φυμιατισμού; Η ύποψια αυτή είναι άρκεστή για νά σ' άροπλήσει, άν' όλη την καλή διάθεσή την όποία έχετε για μένα και να σέ κάνη να με πετάξης με φρίκη μακριά! Πλίν λοιπόν με πετάξης κάτω από τό παράθυρο και περιέλθω στην έξουσία του άπαισιού σκουπιδιαίου, ο όποιος θα με ξεπαλώσει πάνω σ' ένα τόσο άδοξο φρέσκο, μαζί με τόσα άλλα πράγματα, τά όποια, —έλλοίμοιο! — ύπληξεν κι' αυτά μιά φορά, άγροπλικά και προσφιλή στους άνθρωπους και τά όποια έδοκίμασαν τη μαλακότητα της θοεικής, και τη θερμότητα του φιλήματος, πλίν λέγω με πετάξης στα σκουπίδια, σέ παρακαλώ να με άκούσης.

Μου φαίνεται πως άν μ' άφήσεις να σου διηγηθώ την ιστορία μου, τά σκουπίδια του κάβρου, τά όποια θα με σαβανώσουνε σέ

συγγη και σκόβοντας μέσα στον τάφο της έπιασε τό σφυγμό. Ύστερα άνασκηώθηκα και κούνησε τό κεφάλι θλιβερά. Τρελλός ο Ροβέρτος, σπαγγώνοντας δεξιά κι' άριστέρα τό πλήθος, πήδησε στον τάφο της; καλής; του και πλίν τό καταπληκτό πλήθος κατολάρη τι έγαν, μιά πιστολιά άκούστηκε κι' ο φτωχός νέος πλέοντας στο αίμα του έπιασε στα πόδια της καλής του.

Αυτός διηγήσε ο έπίλογος της θλιβερής ιστορίας που σές διηγήθηκα εδώ, ιστορίας άληθινής...

Η 'Ιουλιέτα νομίζοντας πως ο καλός της δέν την αγαπούσε πιά, πήγε την άπόφαση να γίνη κολύγηση. Τη στιγμή όμως που δέν είδε να σωραστή λυπόθυμος στις πλάκες, κατάβηκε τό μεγάλο της λάθος, μιά ήταν άργά πιά. Η θλίψη της ήταν τόσο μεγάλη, τόση ή άπελπισία της, ώστε ή άτυχή νέα πέθανε μέσα στον τάφο πραγματικά!...

PENE NTE PONTPY

λίγο, θα μου εινε λιγότερο βρωμερά και ή νεκροφόρος που θα με φέρη στη στερήν μου κατοικία δι' έξοδον του δήμου—έχομε, βλέπετε, και μεις κάτι κοινό με τους μεγάλους άνδρες, τό τμητικό δηλαδή προνόμιο να κηδευώμεθα διά δημοσίας δαπάνης,—λιγότερο εύτελης και πρόδοτη...

— Έλα, άφησε τους λυρισμούς και λέγε μου τι θα μου πής, γιατί δέν έχω καιρό να χάνω.

— Χά! Χά! Νά ο χαρακτήρας του άνδρικού φύλου, γυμνός άπό τό φτιασιδί της ύποκρισίας!... Κι' όμως, άν δ'τι βαστάζουσ τωμά τά γυναιτά σου ήταν μιά θελκτική ψυχογνομία κι' όχι μιά μάσκα παλιά, ή ώρες σου κ' ή μέρες σου κ' ή ζωή σου όλοκληρή θα ήταν όλη δική της.

— Λέγε χωρίς να με πειράξης.

— Με συγχωρείς εάν σ' έπειράξα. Έορτάζω, βλέπεις, τό τελευταίο μου καρναβάλι. Λοιπόν, κύριε, ξεκάπαζε τις παρασμένες 'Αποκρηές, τό πρόσωπο μιάς γεροντοκόρης, όπως σου είπα, ή όποια πρέπει να ήταν μιά φορά ώρα και ή όποια διατηρούσε άκόρη μιά άρμονία γορμιών, που μορούσε πολλούς να γορτεψούν... Μ' άλλόμοιο, άν τό σώμα της ήταν άκόρη εύγραμμο, στο πρόσωπό της ο γέφος Χρόνος είχε χαράξει τρομερές ζωοματιές. Τις ζωοματιές αυτές είχα αναλάβει έγω να τις κρύψω με έπιμέλεια, από κάθε ξένο μάτι, μιά νύχτα της 'Αποκρηάς. Θεέ μου, τι νύχτα ήταν εκείνη!... Σε τί οικειών τρέλλας κολυπήσαμε έγω κ' ή προστατευομένη μου επί δεκα όλοκληρες ώρες!... Πόσες έξομολογήσεις έρωτος και πόσους φρικτούς όρκους άγαπής δέν άκουσα. Τι τρωφερά λόγια δέν βγήκαν άπ' τό στόμα μου!...

Τι είσαοτε όμως σεις οι άνδρες! Η θρασύτης σας χαμηλώνει για νά φτάση την αναιδεια των σκύλων σ' αυτά τά πράγματα. Χίλιες φορές διέτρεξε τον κίνδυνο να γίνω κομμάτια από τά δόντια και τά δάχτυλά σας! Έννοείται ότι άφτανε να ύφωθώ λιγάκι και να αποκαλύψω τό πρόσωπο της ιδιοκτητήρας μου, για νά στείλω στο διάβολο όλο εκείνο τό άνδρικό σκυλοκόι, τό όποιο μ' άπειλούσε σέ κάθε στιγμή να με κομματιάσει, αλλά δέν τό έκανα από λύπη κι' από εδωπλαχνία προς τό άειόληπτο πλάσμα, τό όποιο κατέρυγε υπό την προστασία μου, για νά κλέψη λίγες άπατηλές συγγές νεότητος και να δοκιμάση για τελευταία φορά την ήδονή της έρωτικής θωπείας και τό άνατριχίσιμα που σκουριζούν, έπάνω στην έπιδερμίδα τά άνδρικά χείλη, όταν φλογίζονται από την έπιθυμία!... Πόσο με τρυγούσαν! Πόσο μουθκαν κοπλιάν! Άκόμα κ' ένας γέρος, άσπρομάλλης, συνταξιοχός καθηγητής της Θεολογίας!...

Μ' άλλόμοιο!... Η φτωχή κατόχος μου, είχε κατάδικωσή σ' αιώνια τεσσορακοστή!... Δέν τόλμυσε να προχωρήση περισσότερο στα

έρωτικά παιχνίδια.

Όταν γυρίσαμε στο σπίτι, ή αύγή είχε άρχίσει να χαχανίζει να κρυφογελά πίσω από τη ντυσιγμένη κεφαλή του Ύμητο... Με ξεκόλλησε τότε από τό ιδρωμένο πρόσωπο της, έμπρός στον καθρέφτη της, κυττάχτηκε μέσα σ' αυτόν κ' έξαφνα όπισθοδρομήσε με φρίκη κ' έπιασε με άπελπισία στο κρεβάτι της.

Κι' άκουσα τότε να πνίγουνται άνάμεσα στα προσοφέλια και λυγμοί, που θα μου έζαχάν την ψυχή, άν είχα ψυχή...

Θεέ μου! Σε ποιόν Γολγοθά άνεβαίει τά πλάσματα σου ο χρόνος, όταν άρχίζει να σκάβη βαθεές ρυτίδες στον πρόσωπο τους όταν άρχίζει να ξεράφη μιά —μια τις τρίχες της κεφαλής τους!...

Πρέπει να εινε κανένας προσοπίδα για ν' άντιληφθί τό μέγα δράμα της άγωνίας και της όδύνης που παίεται μέσα σε μιά γυναικεία καρδιά, όταν άρχίζουν τά γρηγοτεί, όταν ή κορμιά αυτή μεταβάλλεται σέ νεκροταφείο πθών, σέ κομητηγίο έλπίδων!...

Στό σημείο αυτό των έκμυσητηρέσεων, ο αγιαλός ψιθύρος της μάσκας πνίγηε μέσα στο θόρυβο, με τον όποιο άναστατώνε κάτω τό δρόμο, τό κουδοίνι του σκουπιδιαίου... Σηκώθηκα, άνοιξα τό παράθυρο και πέταξα τη μάσκα στα σκουπίδια. Έπιασε πάνω σ' ένα τρίτο γερβάκι. Άγκυαλίστηκαν, θαρρείς, και τό κάδρο τραβήξε τό δρόμο του, ενώ τό κουδοίνι του σκουπιδιαίου ήχοσε πένθιμα, λυπητερά: Ντάν! Ντάν! Ντάν!...

† ΕΜΜ. ΡΕΠΟΥΛΗΣ

Άκόμα κ' ένας γέρος κ' άσπρομάλλης καθηγητής της Θεολογίας!...

